

Ieder jaar in mei worden in de Renkumse kerk de eerste rijen banken verwijderd, om ruimte te maken voor zieke pelgrims. | Foto's: Stichting Maria van Renkum

De zieke man en vrouw echter zijn aan bed of rolstoel gekluisterd en komen daarom noodgedwongen soms niet of nauwelijks in de kerk. Toch hebben ook zij er behoefte aan, misschien zelfs meer dan de anderen. De kerk is er ook voor hen, vinden de twee, en dus worden ook dit jaar weer veertien rijen banken naar buiten gesleept om ruimte te maken. "Een heel gedoe, maar we doen het graag."

De parochianen regelen bloemen om de kerk te versieren, een lunch en voldoende geestelijken voor pastorale gesprekken. "Het ontroerendste moment van de ziekenbedevaart is meestal de bloemenhulde", vindt Bartels. "Basisschoolkinderen delen dan bloemen en tekeningen uit. De zieken zijn vaak duidelijk geraakt en lijken zich gezien te voelen. Maar ook de kinderen zijn dan onder de indruk." Slangen: "Wat in Lourdes gebeurt, gebeurt hier ook, alleen op kleinere schaal."

Er worden handen geschud en bijna niet meer losgelaten en blinden uit het blindeninstituut in Wolfheze mogen Maria van Renkum aanraken. Of toch in elk een goed gelukte replica: het origineel staat achter beveiligd glas.

ONTROERD

Vorig jaar was er na een onderbreking van drie jaar vanwege de coronapandemie voor het eerst weer een ziekenbedevaart. Een pelgrim die veertig jaar niet in de kerk geweest was, zei na afloop zich weer "helemaal katholiek" te voelen. Een ander vertelde "de hele dag door ontroerd" geweest te zijn.

De ziekenbedevaart is illustratief voor de open kerkgemeenschap die de Renkumse katholieken willen zijn. "De kerk is open en toegankelijk voor iedereen die maar wil. Er komen individuele pelgrims

binnenlopen, maar ook groepen, zoals de jongeren die vorig jaar vanuit Antwerpen via Maria van Renkum op bedevaart naar Dokkum fietsten, of de Utrechtse studenten die vanaf het station kwamen lopen", vertelt Bartels.

Als er iets in het dorp georganiseerd wordt, doen parochianen graag mee en ook rond de pastorie en kerk is het een "sociaal gebeuren", zegt Slangen. Er zijn handwerk- en klaverjasgroepen, gebedsgroepen en volkstuintjes. Dat alles dankzij een grote groep vrijwilligers "die lang niet allemaal katholiek zijn". Wel

zijn "bijna alle vrijwilligers zestigplus", en dat valt hem wel wat tegen. "De jongere generaties leven wat vluchtig. Ze verdienen zich weinig, lezen nauwelijks boeken of kranten.

Ze hebben wel tijd om vier keer per jaar met vakantie te gaan, maar geen tijd om aan de samenleving te werken." Het lijkt de mannen niet te ontmoedigen. Ze gaan gewoon door met wat in hun ogen de missionaire Kerk is. Daar hoort volgens hen bij om "iets aan de samenleving te geven", zoals de ziekenbedevaart. "Je moet het gewoon doen." ●

'Het grootste wonder' van Maria van Renkum

Het beeld van Maria van Renkum bracht al in de veertiende eeuw heel wat pelgrims op de been. Ook aan het Franse hof was het bekend. Koning Karel VI schonk in 1401 twee relieken: een doorn van Jezus' doornenkroon en een stuk hout van het kruis, die in en bij het beeld verwerkt werden. De Franse hofdame Marie d'Harcourt, die later met de Hertog van Gelre trouwde, bezocht het beeld verschillende keren. Tijdens de Reformatie werd het klooster met daarin de kapel van Maria van Renkum verwoest. Een protestantse familie had het beeld lange tijd in bewaring en hing het zelfs de huidige, unieke halsketting om. Pas in 1928 keerde het beeld terug, waarbij zo'n tienduizend mensen aanwezig waren. In de Tweede Wereldoorlog bewaarde een pastoor het beeld in een kluis, tot hij het eind 1944 in het diepste geheim naar het Kröller-Müller Museum bracht. Twee dagen later bliezen de Duitsers de kluis op. "Het grootste wonder is eigenlijk dat het beeld er nog steeds is", aldus Slangen en Bartels.

Zie mariavanrenkum.nl